

Jász Úr és Tündér

Hétfő

Tündérmese

Egyszer egy Tündér dideregve érkezett egy félelmes, csudás várhoz.
Csendes, halk szavát nem hallotta meg a vár rettegett, komor nagyura.
Gyengéden bekopogtatott.

Kenetlen láncain, riasztón zuhant le a várárok farkasverme fölé a csapóhíd.

A Tündér elgondolkodott.

Sötét a kapu és csupa szálka a mocskos,
szőrös hídpadozat.
Bentről mégis, valami melegség árad.

Selyemhab lábait mind fölszaggatná a durva jároda,
de látta a Tündér, hogy bent, a sötétség mélyén halvány fény dereng.

A Tündér nem félt és szelíden libbent át a zord kapun.
Hitte, hogy igaz kincsre talál.
A kapuoszlopzatokon cifra faragványok, erő, mívenség mindenütt.
Minden jól ki van találva.
Az udvaron árva szél kavargott, századok porát sodorva.
A Tündér egy kicsit hunyorgott, szúrta szemét a por.
Még könnye is kicsurrant.
Az élet sós cseppje a várudvar kopott gránitpadlóján,
mint egy gyémántszilánk úgy csendült.
A padozat nagyot nyögött, de semmi nem moccant.

A Tündér bátran lépett tovább.

A nagyterem bejáratán ezer seb, a múlt betört harcosainak fegyvernyoma.
A vasalt, robosztus, tölgyepalló ajtó félig nyitva volt.
A zárban kulcs.
Kívülről.

Nem mert a kilincshez nyúlni, csak besurrant szelíden.
A kandalló pattogva lobogó tüze világította meg a termet.

A Tündér kecsesen pördült egyet s elálmélkodott a sok csodán. Könyvek, szobrok, képek térképek s
megannyi trófeák, mind tárt karokkal hívogat.

A Tündér megint elgondolkodott.

Pattog a tűz, sejteleg a fény s valami halk zummogás.

A Tündér a hang forrását kutatja.

A kandallótól elég távol, egy sötét szögletben,
díszes trónusán, komoran ült a vár zord ura.

Rajta vért s megannyi erős páncél és csak ül a távoli tűzbe meredve.
Arcán ezer ránc, bőre cserzett és sötét, tán még friss sebekkel is ékített.

Erős keze a trónus karzatán. Körötte teljes fegyverzete.

Mindig éber, mindig harcra kész.

Magában mormog valami halk csodát.

A Tündér elébe libben és rámosolyog.

Nem hiszi amit lát. Egy tekintet, ami derül, bízik és nyitva vár.

Lassan pislant.

- Mire vársz Jó Ura? - így a Tündér, de nem kapja válaszát.

A Tündér táncra kél. Kacag, dalol s mint forgószél söpri ki a századok porát.

- Jó Ura! Kél a Nap! - csendül ajkain s valóban a vár pompás ólomüveg ablakát egy halk sugár szúrja át.

Egyenesen a Jász úr szívébe talál.

Megrezzen.

Csörtetve föláll. Fegyvereit földre hányja, lánczubbonyát ím lerántja s már könnyűdik is amint mosdótáljához vonul. A Tündér harmatvizet csurgat a durva marokba.

- Jó Ura! Ezeket elrakhatom? - kérdi a Tündér és a padlón heverő vasakra mutat.

- Legyen! - szól az úr

és egyenesen a nyitott ajtóhoz lép.
Az udvart fölmossa a magas bástya fölött bezúduló napfény. Az úr a Napra emeli tekintetét.
Bírja, de mégis könnye hull.

Elindul a föltárt csapóhídon át,
egy szál ingben, a szikrázó puszta rétbe ...

Kedd

Embermese

Élt egyszer egy Jász Nagyúr.
Nemeslelkű, erkölcsös, bátor a harcban.
Vitézsége ellenére jámbor természetű, igazmondó és a legfőbb tudások jó ismerője.
Egy tere volt; a végtelen.
Kettő között élt, mint Ég és Föld, Nap és a Hold alatt, víg nappalon és zord éjszakában.
Három járomban tengette életét; jó, szeszély és a nemjó igájában.
Négy irányból határolta várát a vidék;
Keletről a szikrázó puszta rét,
Délről a végeláthatatlan óceán,
Nyugatról egy rengeteg erdő,
Északról az egeket ostromló hegyvidék.
Öt érzékével kötődött világához, mint szeme, orra, szája, füle és két erős keze.

Egyszer méla éjjelében egy Tündér forgatta föl nyugalmát. A Tündér belopódzott várkastélyába és felkavarta az évszázadok porát. Kisöpört, kiszellőztetett és beengedte a Napot. A Jász Nagyúr végzetes sebet kapott egy napsugártól, mert az fölmelegítette a szívét.
Levetve vértjét s páncéljait, széthányva teljes fegyverzetét, a Tündér locsolta harmatvízben, megmosta szutykos kezeit s le arca bánatát.
Egy szál ingben lépett a hajnali verőfénybe,
fölhagyva ódon várfokat s a várkapun át a végtelen térbe ért.

De merre fordítsa lépteit?
- Hol vagy Tündér? - mordult még marconán - Mutasd a jó irányt!

A végeláthatatlan vízivilág nem ember létere.
A hegyorom bár az egeket ostromolja, mégis kopár és sivár.
Messze lát csúcásáról vándora, ám dermesztő a kietlen jégvilág.
Az erdőrengeteg megóv és jól bezár, de félhomályt lakói nem Nap gyermeki.
Nincs más csak a puszta táj, mit vándor ha választhat. Ott végtelen a tér, éltet a napsugár, képzetnek útjában sehol semmi gát.

Így indul a Jász Nagyúr elhagyva zord zugát, fénybe, rétbe, ezer szeszélybe. Hő és fény, ég és tér egyre csak incseleg s közben a száz virág ontja csak illatát.
Megcsalhat délibáb s túrni kell változást, égzengést, forgószélt s viharok záporát.

A Tündér vidáman csacsogott, kezében rétvirág, haja meg fenn lobog.
Koszorút font.

A koronát a Nagyúr fejébe húzta és nagyot kacagott.

- Hódolatom Jó Ura! - s már illant is tovább.

A Jász Nagyúr csak csöndben ballagott.

A fura társulás egyszercsak Hat testvérrel találkozott.

- Kik vagytok? - így a Tündér s kíváncsin pislogott

- Békeesség - szólt első
- Szolgálat - második
- Barátság - harmadján
- Gyermekség - negyedik
- Szülőség - ötödik
- Szerelmesség - utolján.

Egy tűz körül ültek s helyet szorítottak a lomha Nagyúrnak.

A Tündér csak köröttük szálldosott.

- Isten hozott - szólt Békeesség - Mi már ismerjük egymást!

A Jász Nagyúr csak bólintott.

- Mi járatban? - kérdezi Szolgálat.

- Fölzavart ez a mihaszna - a Nagyúr csak így morog.

- És miben segíthetünk - kérdi Barátság.

- Nem tudom, hogy legyen - dünnyög a Nagyúr.

- Bízz a Legfelsőbben, meglásd Ő megsegít - vigasztal Gyermekség.

- Bízom én nincs hiba, de mi az mit tehetnék ?
- Gondoskodj azokról kiket az Ég reád bízott - simogat Szülőség.
- Azt teszem egyre csak s nem várok másokat - kedvetlenkedik a Nagyúr.
- Jó út mit megteszel - így szól Szerelmesség - de hol az önátadás?

Csend lett. Csak Tündér csicseregett és önfeledten kacagott.
Hallgattak. Pattogott a tűz s halkán dúdolni kezdtek.
Ringott a hullámvíz, ágak közt szellő járt, fény-árnyék játszódtott, senki nem aggódott.

Szerda

Életmese

Rét mentében, vízhatárán, erdőszélen s hegy lábánál, élt egyszer egy zord Nagyúr.
A bizton erődjébe besurrant Tündér, reátárta a Napot.
Fagyos szíve fölmelegedett és fegyver s páncéljait félredobva,
nyitott mellel lépet a szikrázó rétre.

Lassú vándorlása során hat testvérré lett, akik
a Békesség, a Szolgálat, a Barátság,
a Gyermekség, a Szülőség és a Szerelmesség
nevet viselték.

Békeséget már régről ismerte a Jász Nagyúr,
Szolgálat jó barátságban volt,
Barátságot nemegyszer látta vendégül, várkastélya ódon falai közt.
Szülőséget népe igazgatásakor lelte föl, de
Gyermekségnek és Szerelmességnek hírért sem hallotta.

Komor jártában inkább a lába elé nézett, mint távolba, vagy az égre.
Óvatosan került ki tüskés bozótot, ördögszekeret, bogáncs és más ragaszkodókat.
Egyedül indult, de a fecsegő Tündér mindig körötte forgolódtott,
ügyet sem vetve bármily akadályra.

A Tündértől kapott rétvirág-koszorút homlokából leemelte, finoman megmarkolta, de azért el nem dobta,
pedig a lendület már kezében volt.

- Tündér! - morrant a zord Nagyúr - Ülünk le, beszédem van veled.

- Gyere a ligetbe Jó Ura, még napszúrást kapsz - rendezkedett a Tündér.

- Kiugrasztottál bizton véderődből; helyes - folytatta a Jász úr - betértél ebbe a pusztaságba; jó, a Hat testvérré elvezéreltél; megköszönöm, de hogy folyton csak csacsogsz, kacagsz, táncolsz és incselkedsz, nem megyek veled semmire.

- Figyelj Jó Ura! - így a Tündér - egy pacsirta, halld mint dalol -
s égre szegezte karcsú ujjacskáját.

- Odanéz Uram! Amott az hűs liget, vízszéle tocsogós medrivel -
invitálta a Tündér - jó sásból, vadbirs levélből mély kiváló trónus rakható.

Behúzódtak az áttört lombok alá, Tündér nagy öl száraz sást -közte vadbirslevelet- halmozott
s gondosan megformázta azt.

A Jász Nagyúr nyögve roskadt a kusa szénára.

A Tündér tovalibbent s már suhant is üdítő vízpermetet hintve a Nagyúrra.

- Tündér! Szorult beléd értelem is, vagy csak ez állandó gyerekség, foglal el? - szólt csendre szelődülve a
Hadúr.

-Nem kevésbé, mint érzésből beléd Jó Ura! - fricskázott a Tündér.

A Nagyúr erőst elgondolkodott.

Lábait maga alá húzta, derekát kiegyenesítette, karját nyugvón ölébe engedte és meleg tekintetét Tündérré
emelte.

- Világosítsd hát meg nekem, mire megyek a Hat Testvérrel?

Békesség mind megóv. Elvárásoktól ment meg s hogy egy legyél jóban-rosszban.

Szolgálat kitanít alázatból, hogy sose légy büszke.

Barátság megsúgja, ne tégy különbséget.

Gyermekség a ráhagyatkozás biztonát nyújtja.

Bízz az Úrban vakon.

Szülőség tanít meg adni, adni és adni,

semmit sosem kérve.

Szerelmesség a szín önfeladás - ott már nincs méricskélés, adok-kapok. Nincs; legyen józan ész és nem számít akár az egész világ!

A Jász Nagyúr erőst elgondolkodott.

Szó se több, se más, csak a békés hallgatás.

Kék égen átlengő habfelhő pom-pomok, lombok közt hűsítő lengedés, még a vízpart is csobog, ahogy Tündér ott lábat lógatott.

Csütörtök

Bolondmese

A puszta rétben egyszer, magányosan vándorolt egy Jász Nagyúr. Páncélját s fegyvereit, hátramaradt erős várában hagyva, egy szál ingben, napban, szélben, eső verte ligetszélen, tocsogóson, ingoványon, ment csak egyre, ment a bátor. Sokáig társa volt egy Tündér, de ő most valahol elmaradt.

Morgolódott is a Nagyúr magában: - Hol ez a mihaszna, a végén még hiányzik!

Amint így ballagott, egy furcsa figurára bukkant.

Fura volt, mert csak beszélt fennhangon, hol jajgatott, hol fel-fel zokogott és egyre csak jobbra-balra kacsázva haladt, ki tudja mely irányba.

- Ez bíz bolond! - állapította meg a Nagyúr tárgyilagosan - féltetni mit sem kell, hisz a gyermekek és a csendes háborodottak, mindig az angyalok kötényébe esnek.

Az elrendezés keresztelte útját a Nagyúrnak és a Bolondnak.

A Nagyúr ép megfáradt s egy kis nyírfá tövébe húzódott, mikor a Bolond se szó, se beszéd, csak mögételepedett.

Egyik útonjáró az egyik oldalról, másik a másíkról vetette hátát a kis fácskának, így szinte egymásnak dőltek, nem is a karcsú árnyatadónak.

A Nagyurat egy kicsit zavarta a hivatlan társ közelsége, de érezte, hogy nincs a Bolondban semmi rossz. Csak ültek egy ideig csöndben.

A Nagyúr a Tündérrre gondolt, a Bolond meg folytatta mondókáját:

volt egy álom rét határon
hová tűntél álomlányom
hol leng égbe éjkék hajad
hol ring vállad hab derekad
te voltál a tűz ten magad
lánggal égtél társad salak
fölégettél mi csak éghet
férfiszív melléd nem léphet

drága fényem hol talállak
merre lellek milyen várban

életem így örök bánat
nem gondolok csak halálra

nélküled mit ér a létem
egyedül mond hová lépjek
mutass irányt miként szoktad
azoknak kik kutakodtak

A Bolond elhallgatott és hangos zokogás rázta testét.
A Nagyúr egyre jobban átérezte a szerencsétlenséget.

- Kit keresel Barátom? - szólt csak úgy hátra.

- Tudod Jó Ura, volt egy csoda. Másnak nem mondhatom, mert szépsége eltakarta a Napot. Biztosan a Nap lánya volt, mert örökkön csak égett, lángolt. Oly éltető volt minden szava, lépte, bája, sötét haja, de ép olyan pusztító is, miként fensőbb Napkirályunk.

Nem volt nyugta, menedéke, egyre izzott, egyre égett, mígnem Ő is porrá égett.

- sorolta a Bolond és könnyei most hangtalan zubogtak.

A Nagyúr próbálta vigasztalni a Bolondot.

- Tudod Barátom; megmondták a bölcsek régen, aki lángol, maga ég el!

- Tudom Uram így járt Ő is, szemem láttán hamvadt el, s amint hévtől forgósél lett, úgy szállt hamva szerte széjjel. Puszta rétben szórta hamvát, itt az összes apró nagyság, itt keresem, itt kutatom, már ép eszem is elhagyott.

A Nagyúr nem tudott mit mondani, csak érezte hátán a csöndes rázkódást.
Hosszú csend volt mígnem távol, valami csak nem csilingel. Szinte egyszerre dobban a két hatalmas férfiszív.

- Ő az! - zuhan ki mindkettőjük száján. Csak úgy ültükben a hang felé fordulnak.
A zord Nagyúr arca mosolyra hajlik, míg a Bolond föl pattan:

- Tudtam, tudtam! Nincs véghalál.
Pusztá ékét újra látom, nem hagyott Ő örökre el,
csak hát újabb életre lelt.
És már jól látták a dalolva szökkenő Tündért, aki egyre csak kacagott...

Péntek

Évszakmese

Egyszer egy fegyvertelen Jász Úr, egy Tündérral barangolt a szikrázó pusztában. Síkvidéknek szerelmesei tudják, hogy a pusztá nem sivatag, nem halott róna. Van itt minden mi lét tere, végtelenség, napfény s meleg. Éppúgy van itt teljes élet, fű fa virág ezer féle. El nem múló pompa világ, télen csendes máskor vidám, vidám, de csak ép annyira, nehogy essen bárhol hiba.

Lassan halad Jász Úr és Tündér. Jász Úr lomha, erős, nem fél. Tündér pedig sziporkázik, lent s fönt egyre ficáncol.

- Tündér? Miért ezt az irányt adtad? - kérdi a Jász Úr - hisz mikor erős váramat elhagytam, mehettem volna nagy vizekre, égis éró hegyvidékre, rengeteg kerek erdőbe.

- Vizek hátán hogyan járnál? Kopár hegyen mit találnál? Egeket ők ostromolják, még sincs bennük semmi vidám. - így a Tündér -

Az erdő meg félelmetes, kobold, manó, sötét van ott, végtelent ott nem láthatod. Ott, hogy sarjad élet napszám, bomlása is egyre dül, naptól elzárt aljzatában dudva s gomba, ami úr.

Itt a pusztá, vizes rétben, mindent megtalálsz mi részed. Itt mindennek megvan az ő ideje, tavasz nyílik, tél meg felejt. Nyáron bőség, a rét buja, kiteljesedhet itt akkor mi él. Őszre minden lassan beért. Fáradságok termése kész, halványulnak már a színek, megbékélnek égő szívek. Tétre nyugság végleg elér, lombok, ékek nem zárnak fényt,
megfeszülnek vizek felül, térben, tájban minden elül.

Csillog jégnek páncélzata, alatt mégis élet él,
csendben, lassan tavaszra kész, minden épül nem, hogy henyél. Ilyenkor mi kinőtt évben, fagy megérlel jó keményre.

- Értem - válaszol csendesen a Nagyúr.

- Tudod, mikor ódon váramban magányosan csak a tűz lángjait figyeltem, nem zavart semmi meg, erős véderődben, átéreztem én is az évet, éppúgy mint az emberéltet. Tavasszal, hogy rügy kipattan, üde pompás, friss még minden. Selymes a rét akár gyermek, szemét emeli mindenre. Tanul, tanul, nő és figyel, készül felnőtt életire. Játszódik is ép eleget, vidám, könnyed, mindent érez, nem láncolja az értelem.

Nyáron minden kiteljesedik. Buja lesz, mi termést hoz. Asszony lesz a kicsiny lányból, kerek mindenhol mint kell, így szikrázik, így virágzik, hogy minden méhet csaljon be. Mikor aztán beért termés, lassan őszbe fordul már. Csendesedik heves vér is, tetszik nem is, elmúlt nyár. Meleg még a Nap sugára, mézédés lesz a gyümölcs, de már levél lassan fonnyad, s termés is a földre hull. Aztán télen, körül a csend. Béke, nyugság, kész egy év.

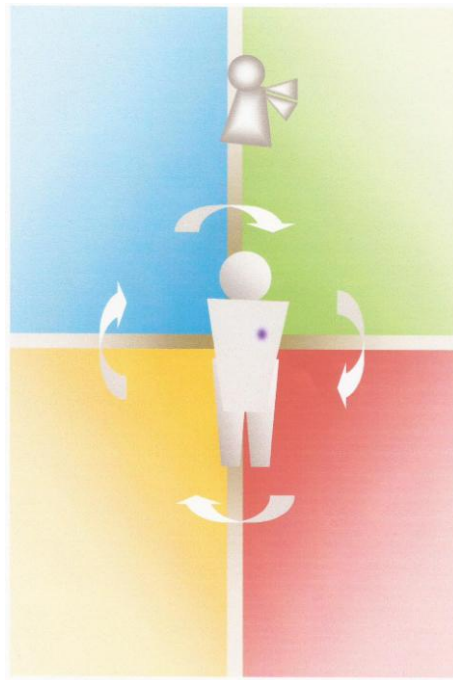
A Tündér újra csak tánra kél.

- Tudom, tudom! - így inceleg- kristály tiszta az értelem, de a világ nem csak tény, örökkön ott búvik remény. Jó Ura! Te olyan szilárd vagy, mint a Föld, mégis valami folyton gyötör. Gyere, fogjál meg hogyha tudsz, nagy erőddel lám mire jutsz?

A Jász Úr óvatlanul a Tündér felé kap. Oly gyors, harcban edzett sziklamarka, hogy a Tündér még csak nem is pislant.
De lám; ott a bezárt acélmarok s ott a Tündér, de nem rabon. Mint a látszat olyan teste, s egyre kacag csak a beste.

- Nosza mi van dicső harcos? Nézd csak milyen üres markod! Nincs ott semmi, már elhiszed? Érzést az Úr másból teremt. Nem a sötét anyag hona, az csak lomha, nagy és buta.

A Jász Úr fölhúzta egyik szemöldökét és derűsen elgondolkodott.

Tudta eszével, hogy a világban minden rendben.

Tudta, hogy mi az elrendezés.

Értette az öt formát; a földet, ami szilárd, a vizet, ami szétfolyik, léget ami fűgén illan, lángot ami úgy rezeget. Tudta ő a tér képletét, azt mi léttér, véget nem ér. Megtanulta már az evilági, három láthatatlan képét is; ész, értést és érzetet s azt is tudta nagy eszével; mi a hamis éntudat.

- Azt hitted, az Úr csak ennyi? Buta anyag s értelem? - incselkedik tovább a Tündér - s hol a MINDEN, hol teljesség, hol mi élet érzete? Mit gondolsz, a napsugárról, ami szíved szúrta át, anyag az, vagy nagy okosság, nem érted ezt Jóbarát!

A Nagyúr elröstellte magát. Elhallgatott és csendesen ballagott tovább...

Érzésmese

Egyszer egy Jász Úr, ki elhagyta erődített kastélyát, minden fegyver és páncél nélkül elindult a termékeny pusztába, hogy megkeresse az érzést. Hatalmas harcos volt, végtelen tudással, de a szíve kőkemény. Kemény volt a harcban, békében jámboran megengedő, de szívéhez semmi és senki nem fért hozzá. Örökkön éber volt, védekezésre kész felajzott íjával s nyilaival. Nem ment a városba, nem erdőbe, hegyekbe, sem hajóútra nem kelt fel a tengerekre. Vele tartott egy kis kópé Tündér, aki örökkön a Nagyúrral incselkedett. A magányos vándort sokáig idegesítette a Tündér csacskasága, de egy idő után megkedvelte. Már nem, hogy nem morgolódtott vele, de ha eltűnt egy időre hiányzott neki, ha meg vele volt hát jólesett közelsége.

Így vándoroltak kettesben, leginkább hallgatagon.
Tündér dalolászott és repdesett, a Jász Úr meg csak valami halk mantrát zummogott.

A várúr megtapasztalta, hogy a kicsiny Tündérnek nincs teste. Egyszer próbálta elkapni, de csak a nagy semmibe nyúlt. Az éteri kicsiny lélek gondtalan felhőtlenségben, fáradhatatlanul csapongott. Mégis egy napon a lomha mozgású, kitartó vándor vállára ült. A Jász Úr megszokta súlyos páncélzatának, teljes fegyverzetének terheit,

de mióta egy szál ingben vándorol, nem érzett semmi nehézséget.
Szabad volt és megbékélt. Túrta a megpróbáltatásokat, soha nem méltatlankodott.
Ahogy a Tündér az erős vállra csüccsent pimasz kényelemmel, az erős váll megbillent.
- Hogy a csudába? - gondolta a Nagyúr - hisz ennek a kis jószágoknak nincs is teste?
- Mi a baj Jó Ura? - incselkedett a Tündér - Csak nem nyom valami?

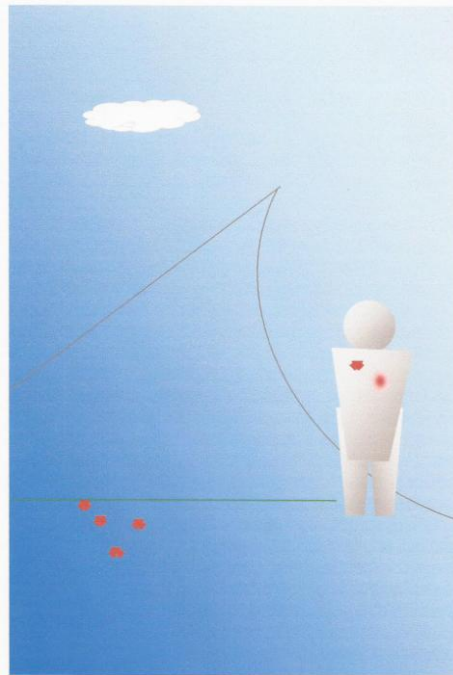
A Jász Úr nem szólt, de erőst furcsállotta a dolgot.
Ment, de a teher csak nyomta a vállát s közben gondolkodott.

- Te kópé! - kezdte kedves hangon - Hoznál nekem egy szál virágot?
A Tündér már rebtent is - Milyen legyen? Pipacs jó? - cserfelt csak röptében.
A Jász Úr érezte, hogy nem nyomja a teher.
Nem akart ő virágot csak kíváncsi volt,
hogy jól érzi e.
Amint a Tündér visszatért, megint súly került a vállára.

Erőst nem értette.

- Tündér, ha megkérlek; békén hagynál csak egy napra? - kérte az Úr fáradhatatlan potyautasát, miközben elvette tőle a tündöklő pipacsot.
- Hova tűzöd most, hisz szagolni nincs mit rajt, tán kopasz hajadba? - és akkorát kacagott a Tündér, hogy csak úgy bucskázott hátra a széles vállról.
- Hova, hova? Ingem gomblikába - marrant a Jász Nagyúr.
- Jól van elmegyek, kerülök egyet, - szólt vidáman a Tündér és piciny lábacskaival a Hadúr vállára toppanva, odadörgölte arcocskáját a cserzett barna bőrhöz.
- Holnap majd jövök, vigyázz magadra, ne hogy baj érjen amíg itt nem vagyok, tudod milyen nehezen veszel észre jelentéktelen apróságokat - csacsogott a Tündér és kacagva, dalolva szállt a magasba.

Nagyúr igen meglepődött - Azt a nemjóját - mondta már fennhangon - Ez meg mi?
Nincs teste, nincs súlya és nyomja a vállamat. Nincs teste és amikor nekem dörgölőzött majd leégett az
arcom? Mi ez? - tanakodott.

Így vándorolt tovább, csak egyedül.
Mevolt magában, csendes mantrájával,
békés gondolataival, ismerve s tudva minden csudát.
Világot nem bánta, egy volt már mindennel, semmihez nem ragaszkodott.

Eltelt egy nap s a Tündér nem jött.
Eltelt még egy, majd még egy, csak nem mutatkozott.

A Nagyúr erőst elgondolkodott, miközben mintha sajogni kezdett volna a szíve.

- De hát megígérte - így tanakodott - Hol késik? -
amint ezt hangosan kimondta, valami pici szúrást érzett a szívében.
- Biztos nem esett baja!? - aggodalmaskodott egy kicsit.

Várt még egy napot, de aztán visszafordult.
- Tán rossz irányba megyek, azért nem talál? - ekként morfondírozott.

Amint elindult az új irányba, ismerős dalocska csendült a feje fölött.
A Jász Nagyúr szíve nagyot dobbant.
Fölnézett. Égre emelte tekintetét...

- Láttam ám Vén Bolond! - szólt pimaszul Tündér - csak nem csavargatta valami,
oly harcedzett szívedet? -
azzal megint az Úr vállára zökkent, óvatosan megsimítva a durva férfiarcot.
A Hadúr érzett valami kicsiny langy simítást, de a súly most nem nyomta.
Elmosolyodott. Ez jó...

Vasárnap

Békemese

A dús pusztában kóborló, várát felhagyó, fegyvertelen Jász Nagyúr,
csalfa kísérő Tündér társával visszafordította az útirányt.

- Hé, hé Jó Ura! Hová? - sikított fel a Tündér
s mintha egy pillanatra elillant volna örök víg kedélye.

- Tudod Csalfa Kedvesem, megtaláltam amit kerestem - így a zord Nagyúr -
Köszönöm Neked! Szívem fölmelegedett.
Kitártam váram kapuzatát, páncélom s fegyverim leraktam, nyitott, egy szál ingben, védtelen vágtam a
pusztának.

Nem hoztam magammal mást, csak a bizalmat és langyuló nyitott szívemet.
Egyedül jöttem, de Te Kedves azért mindig köröttem voltál.

Találkoztunk a Hat Testvérrel;
Békesség megtanított megbékélésre a világgal s önmagammal,
Szolgálat megértette az alázat fontosságát,
Barátság rányitotta szemem az egyenlőségre,
Gyermekség elmondta, hogy bíz védtelenül is, hisz örök védelemben vagyunk,
Szülőség ráébresztett, hogy mások a fontosak, akikről gondoskodnom kell,
A Szerelmességet, meg Te tanítottad meg Kis Bolond, hisz ha nem vagy hiányzol nagyon. Ha vagy;
derülök és olyan jó. Ha nem; hát úgy fáj a szív, hogy belehalok.
A Tündér megszeppenve hallgatott.

- Tudod beszélgettünk az évszakokról - folytatta a Nagyúr, oly bársony hangon,
hogy a Tündér erős vállára zuhant.
- Kikelet a gyermek, tiszta szín érzés és érzelem, őszintén nyitott míg tanul.
Midőn felnő és megházasodik, meghozza terméseit és kiteljesedik, mint a buja nyár. Értelmét növeli.
Őszre minden beérik. Szív és az ész is összeér, ha ápolták gondosan!
Halánték már deresedik, de jöhet a mézédés szüret,
mit a gyermekekre s szüleikre hágy.
A tél? Tudom már, hogy nem a véghatár, nem a pusztulás,
csak a vén fejnek el kell hagynia minden hív szokást.
Belátni akár a beláthatatlant is, sziklára keményíteni a vélt tudást.
Ilyenkor már semmi nem viháncol.
Csönd van, csendesség.
Csepp hidegség, de szikrázóan süt a Nap, ha melege kevesebb is.
Már tiszta a kép. Új tavasz, újabb lét közeleg.
A Tündér erősen a Nagyúrhoz bújt.

- Mi lesz velem nélküle? - gondolta reszketően - Magamban nem létezem!

A lomha Jász Úr csak ballagott várához vissza, komótosan. Nem sietett.
Már nem nézett lába elé, nem bánva kórót és bogáncst, tekintete vár fokát kutatta,
viselve Nap hevét, hajnal harmatát.

- Mi lesz velem nélküled, ha vissza még váradba? - szakadt ki Tündérből szíjogva.
- Bolond vagy !? Azt hiszed elhagylak ? Életem Fénye ! - vigasztalta a lágyhangú marcona.
 - Mikor hazaértem, nagy munkába fogok. Ha akarsz, Te is segíthetsz.
 - Mit fogunk csinálni ? - kérdezte Tündér még mindig szíjogva.
- Rendet csapunk! Isteni Rendet! - szólt határozottan a Nagyúr - Először is, a várárokból fölszedem a farkasfogakat. Friss vízzel engedjük tele, csupa aranyhalakkal és lótuszokkal. Meghagyjuk a szilárd falakat, de úgy megmelegítjük, hogy bárki kóbor keresőt bevonzanak
- A csapóhidat oly simára gyalulom, hogy még a Te selyem lábacskádat sem sérti fel mikor ki-be futkározol. És a híd örökkön lenyitva lesz bárki előtt. Egye csak rozsda láncait. Az udvar kövét felszedjük, virágokkal ültetjük be, de csak ott ahol éri a Nap.
- Körül az erős falmenedékben, fedelet építünk a megfáradt átutazóknak.
 - És Te egyedül akarsz ott élni továbbra is ? - sírt csendben a Tündér
 - A hülye vasaiddal ?
- Azokat meghagyjuk emlékébe, hisz már nem kellenek, de aki vendég jön, annak megmutathatjuk, hogy ilyenek is vannak, de kettős embernek minék!
 - Mi az, hogy Kettős Ember ? - szepegte s mintha megálltak volna könnyei.
 - Hát az Isteni ! Együtt van benne a Szív és az Ész, az Értelem és az Érzelem. Én ott ülök majd a lócán a konyha pitvarában, Te mellettem és lábad lógázod egyre csak.
 - Bizti ? Ugye nem csapsz be ? - kérte édesen a Tündér a Nagyurat.

Jász Úr oly hatalmasat kacagott, hogy falak beleremegtek, még a torony galambjai is fölrezzentek repülve egy hatalmas kört a környező pompázó rét felett az égben s a Nap alatt.